

45

1. Ba - ra - nku Bo - ży, któż o - bwie - ści
 bo - ga - ctwo ła - ska - wo - ści Twej? Czyj
 zmysł głąb cie - rpień Twych po - mie - ści, coś
 po - niósł w cier - pli - wo - ści swej! Ba - ra - nku,
 Ty na śmierć wie - dzio - ny, po - słu - sznie

sze - dłeś mi - lcząc sam, a w du - szy swo - jej

za - trwo - zo - ny, wie - dzia - łeś, co Cię cze - ka tam.

2. W swym poświęceniu całkiem trwałeś,
choć ciemność otoczyła Cię;
na cześć i chwałę Bogu dałeś
tak chętnie drogę życie swe.
Na krzyżu miłość ujawniłeś,
bo człowiek jest natury złej;
Ty wolę Bożą wypełniłeś
a człowiek – miarę winy swej.
3. Samego siebie za nas dałeś,
by gniewu sąd nie groził nam.
Na krzyżu grzechem Ty się stałeś,
gdyś niósł przekleństwo za nas tam.
Nasz ciężar grzechów był na Tobie,
gdy pojednania czyn się stał;
śmierć dla nas zysk zawiera w sobie.
Miłości wieczna, godnaś chwał.
4. Baranku Boży, wielbiąc ślemy
w słabości hołd i sławę Ci.
Opiewać w pełni tam będziemy
dostojność Twą, wspaniałą w czci.
Baranku, Ty zabity byłeś,
swą krwią kupiłeś Bogu nas
i nas godnymi uczyniłeś
uwielbiać Ojca z Tobą wraz.